

GÜLERYÜZ SOKAĞI

Mustafa ECEVİT Çizer: Pervin ÖZCAN

özünde sevgi var

Çamlıca Çocuk Yayınları / 326
Güleryüz Sokağı

Yayın Yönetmeni
Adem Fidan

Yazan
Mustafa Ecevit

Editör
Yusuf Tanrıverdi

Resimleyen
Pervin Özcan

Son Okuma
Hacı Bayram Nebioğlu

Grafik Tasarım
Güven Uysal

Kapak Tasarım
Furkan Sağ

1. Baskı: Ocak 2023, İstanbul

ISBN 978-625-7841-92-4

Çamlıca Çocuk Yayınları

Bağlar Mah. Mimar Sinan Cad. No: 54

Güneşli – Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 657 88 00

www.camlcacocuk.com - bilgi@camlcacocuk.com

T.C. Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika Numarası: 46592

Baskı

Çamlıca Basım Yayın ve Tic. A.Ş.

Bağlar Mah. Mimar Sinan Cad. No: 54

Güneşli – Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 657 88 00 (pbx) - Faks: 0212 657 95 88

www.camlcabasim.com

İçindekiler

Bizim Sokak	7
Barakadaki Sesler	15
Yeni Dostlar	23
Gizemli Yabancı	31
Kar Eğlencesi	39
Sokağın Sonundaki Ev	47
Yanlış Adres	55
Uçurtma Firarda	63
Rakamların Başkanı	71
Tamire Giden Poşet	79
Ava Giden Avlanı	87
Bodrumdaki Pencere	95
Simitçinin Sırrı	103
Duman Tüten Bacalar	111

Bizim sokak; bu mahallenin, bu kasabanın, bu şehrin belki de bütün ülkenin en neşeli, en mutlu insanların yaşadığı yer. Herkes mutlu, neden mi? **Çünkü mutsuz değiller. Neden mutsuz değiller?** Çünkü mutlu olmayı başarıyorlar. "İyi de, hep mi mutlular?" diye merak ediyor olabilirsiniz. Eh, dünya hâli tabii. Zaman zaman can sıkıcı şeyler de olmuyor değil. Ne demişler? İnsanoğlu, çiğ süt emmiştir. Kimi çok has insandır kimi beterdir. Nasıl olduğunu merak ediyorsanız sokağımıza misafir olun ve gözlerinizle görün.

Ben, Yılmaz; Külyutmaz Yılmaz. Yani soyadım Külyutmaz. Arkadaşlarım bana "Külyutmazsın sen!" derler. Soyadım olduğu için değil, gerçekten kül yutmadığım için. Canım, şu sobada kalan

külden bahsetmiyorum elbette. Akıllı olan kimse tabii ki yutmaz. Benim kül yutmamam mecaz anlamda. Yani kimse beni kolay kolay aldatamaz, kandıramaz anlamında...

Dört arkadaşız. Mahalle bizden sorulur. Başı sıkışanın, dişi ağrıyanın imdadına yetişmek bizim işimiz. Merak edenler için işte biz...

Şimşirtarak Berber, saçlarımı kesiyordu. Cahit Şimşirtarak amca, kendimi bildim bileli bizim mahallenin berberidir. Biz çocukları çok sever. Sorular sorar, şakalar yapar. Sorularında bile şaka vardır. Aslında onun soruları, çok işimize yarıyor. Ondan öğrendiklerimizi okulda arkadaşlarımıza soruyoruz. Çok eğlenceli oluyor.

“Soru yok mu Cahit amca?”

“Olmaz mı Yılmazcığım! Sen iste yeter ki...”

“Biraz zor olsun ama...”

“Zor, zor. Merak etme. Erkek bir kuş ismi söyle bakalım.”

Düşündüm, düşündüm ama bulamadım. Elbette bunun altında bir şaka vardı. Ama aklıma bir türlü gelmiyordu. Erkek bir kuş... Ne olabilirdi? Tam pes etmek üzereyken cevabı bulduğumu düşündüm. Tabii ya... Başka ne olabilirdi ki?

“Baykuş!” dedim bağırarak.

“Aferin Yılmaz! Baykuş tabii.”

Tıraştan sonra Hüsamettin amcaya uğradım.

Hüsamettin Kıymacı! Bizim sokağın kasabı.

Kıyma alıp eve gidecektim. Hüsamettin amca, tam eti makineye atmış kıymaya başlayacaktı ki yeğeni Nilüfer telaşla içeri girdi.

“Dayı, dayı!”

“Ne oldu kızım, nedir bu telaş?”

“Tiktak amca ve Bakkal amca konuşurken duydum. Hasan’ın ayağı kırılmış.”

Hasan, Hüsamettin amcanın küçük oğlu. Biraz yaramaz. Ayağını kırmışsa şaşırılmamak lazım. Fakat haberi veren de her şeyi ters anlayan Nilüfer olunca önce bir durup düşünmek lazım.

"Ne diyorsun kızım, ne zaman kırılmış?"

"Bilmiyorum. Marangoz Dilaver, **'Hasan'ın ayağı kırılmış, hastaneye gidiyorum.**' demiş."

"Yahu, Marangoz Dilaver, benim oğlanın ayağı kırıldığı için neden hastaneye gitsin kızım? Yine bir şeyleri yanlış anlamış olmayasın?"

Nilüfer'in konuşmasına fırsat vermeden soluğu Tıktak Saatçisi' nde aldı Hüsamettin amca.

"Şemsettin, nedir bu ayak kırılma olayı?"

"Arka sokaktaki pastaneci, Marangoz Dilaver'i çağırılmış. Dilaver, az önce geçerken söyledi. 'Masanın ayağı kırılmış, pastaneye gidiyorum.' dedi."

Mesele anlaşılıymıştı. Kıymayı alıp eve doğru yöneldim. Yolu yarılamaştım ki manava uğramam gerektiğini hatırladım. Karpuz Manavı. Sahibi, bizim yandaki beş katlı **Karpuz Apartmanı'nın sahibi Necati amca**. Apartman komple onlara ait. Üç kardeş, iki de kiracı oturuyor. Apartmana, kendi soyadlarını vermişler.

Geri dönüp manava geldiğimde bizim Naci'yle karşılaştım. **Naci Şakacı**. Yani soyadı Şakacı. Gerçi kendi de şakacı. Her neyse lafı fazla uzatmayayım. Bizim Naci, manavın çırağına takılıyordu.

"Ustanla iyi anlaşıyor musun Rıfki?"

"Neden anlaşmayalım?"

"Eh, o karpuz, sen portakal. Tabii ki anlaşacaksınız."

Hepimiz gülmeye başladık. **Bizim Rıfki'nın soyadı da "Portakal"**.

Bizim sokak işte böyle ilginçliklerle dolu.

Naci, Rıfki'ya takılmaya devam etti.

"Rıfki! Bana yarım kilo gerçek bir sebze tartabilir misin?"

Söz konusu Naci'yse işin içinde kesinlikle vardır güzel bir şaka.

"Gerçek sebze de nasıl oluyormuş Naci?"